

Amadeu Casellas fa 65 dies que és en vaga de fam. A més, a partir d'avui ha decidit no prendre més glucosa i ingerir només aigua. És dilluns 25 d'agost i L'ACCENT hem quedat amb la seva mare, l'advocada i el grup de gent que li dona suport per entrevistar-los. Ens reunim davant d'Institucions Penitenciàries, on han quedat amb el màxim responsable, Albert Batlle, per tenir-hi una reunió i exposar-li les reivindicacions d'Amadeu Casellas: tercer grau o refundació de condemnes per sortir en llibertat després de 22 anys. Diverses unitats dels Mossos d'Esquadra els barren el pas. Una quarantena de persones talla el carrer Aragó en solidaritat amb el pres anarquista. Un Mossos els diu que Batlle només els rebrà si desconvoca la concentració, i a més diu que només poden entrar dues persones. Ells no accepten les condicions, i demanen de presentar una queixa escrita. Els Mossos els obliguen a redactar la queixa al mig del carrer. La Generalitat els nega el diàleg.

>>Entrevista 12

El Govern es nega a escoltar familiars i amics del pres anarquista Amadeu Casellas

Moment en què la mare i l'advocada volen entrar a l'edifici de Serveis Penitenciaris de la Generalitat per presentar la queixa davant la negativa d'Albert Batlle de tenir la reunió acordada // FOTO: Oriol Clavera

Balanç territorial del pacte "progressista" a les Illes

Poc més d'un any després dels canvis de color a les principals institucions polítiques de les Illes Balears i Pitiüesses - Govern, consells de Mallorca i Eivissa i Ajuntament de Palma - és el moment de realitzar balanç de la seva actuació en matèria territorial. I és que cal tenir en compte que el conjunt de forces polítiques situades a l'esquerra del Partit Popular van utilitzar la defensa del territori com un dels principals arguments de la campanya electoral. En aquest primer any hi ha alguna llum -com la protecció d'es Guix- i moltes ombres. En destaca la "traïció" de construir finalment el nou hospital de Palma a Son Espases o la nova Llei de l'habitatge que permetrà tirar endavant 5.000 nous habitatges en terrenys rústics.

>>Països Catalans 4

INTERNACIONAL

Ossètia del Sud, punt d'inflexió en les relacions internacionals

L'ocupació militar de la república autònoma d'Ossètia del Sud per part de Geòrgia ha desencadenat una nova escalada bèl·lica al Caucas.

El conflicte pot esdevenir un punt d'inflexió en el tauler geopolític global, per la seva transcendència en les relacions entre el bloc atlàntic i les noves potències regionals com la Federació Russa.

L'operació militar fallida -iniciada per Geòrgia- pot esquarterar la preponderància internacional dels Estats Units i l'OTAN.

>>Internacional 9

SUMARI

Una Llei sense consens

La Generalitat de Catalunya va aprovar a finals de juliol la Llei d'educació de Catalunya (LEC) marcada per la manca d'acord en el si del tripartit i de l'ampli rebuig de la comunitat educativa. Un dels punts crítics és l'equiparació entre l'escola pública i la concertada.

>> Països Catalans 5

Estiu antitaurí

L'estiu és una època propícia per a les curses de brau. En aquest context cada canícula es repeteixen les mobilitzacions antitaurines arreu dels Països Catalans. En destaca la campanya de Maulets a Palma o la creació de la Plataforma Iniciativa Animalista (PIA) al País Valencià.

>> Països Catalans 6

Debat sobre el decreixement

En el darrer número de L'ACCENT vam publicar una llarga entrevista a Ivan Gordillo, del Seminari d'Economia Crítica Taifa. El tema: el decreixement. Laura Blanco, una militant del decreixement, escriu en aquest número per replicar algunes de les afirmacions de Gordillo.

>>Debat 8

Seixanta anys de la Batalla de l'Ebre

Aquest estiu fa seixanta anys que es va desencadenar la Batalla de l'Ebre, que fou alhora un raig d'esperança en plena desmoralització i el certificat de la derrota (va cremar l'exèrcit de la República amb 8.000 baixes).

>>Cultura 10

PUNT DE MIRA

De vacances?

MARTA SERRA PERPINYÀ

Ara mateix, en un moment breu i rar de tranquil·litat em planto davant l'ordinador per a fer la crònica. Som en ple més d'agost, i tothom ens crida als quatre vents que estem de vacances: a la televisió programació especial, a les agències de viatge totes les vitrines insisteixen que hem de marxar lluny (o no) però en qualsevol cas, marxar, hi ha de ser gràcies una de les seues promocions d'última hora. I sobretot, tothom comenta el viatge que no s'ha pogut pagar o que ha fet, o que farà al setembre perquè surt més bé de preu.

Així doncs en ple mes d'agost, tancada a la sala de premsa de la Universitat Catalana d'Estiu, em pregunto: que hi faig aquí?

I per contestar-me, recordo una xerrada de l'Iñaki Gil de San Vicente, de l'últim Rebot, sobre la problemàtica de les drogues, però sobretot sobre el model d'oci. Un dels elements que posava de relleu era que havíem de pensar que volia dir oci, i que calia replantejar el que feïem durant el temps que el sistema capitalista ens deixa suposadament "lliures", tant al llarg de l'any com en els períodes d'anomenades vacances.

Així doncs més que lamentar-me, o plànyer els que ara mateix deuen estar maquetant L'ACCENT, aquesta és una columna per engrescar la gent a fer unes "vacances" diferents, que de fet, no han de deixar de ser una continuïtat de la tasca que fem al llarg de l'any. Això sí, amb l'aliçient de descobrir nous espais i tenir experiències noves que el marcat ritme quotidià, de vegades, ens impedeixen realitzar. Recórrer el país per conèixer les comarques on només hem estat per haver-hi fet una reunió, disfrutar en mesura de les festes majors estuètiques als pobles, marxar a conèixer altres nacions oprimides o participar a universitats d'estiu alternatives (no com la UCE...) en són exemples que poden ser propers i accessibles.

Però també, anar a conèixer els projectes revolucionaris de Venecuela o Cuba amb les brigades Ali Primera i Venceremos, per consolidar aquests projectes i aprofitar-se, en el bon sentit de la paraula, de la feina que fan al llarg de l'any intentant contrarrestar el setge mediàtic.

Au, bones vacances!

COL·LABORACIÓ GONÇAL BRAVO i REIG

Crisi... per a qui? Per què?

En primer lloc, que a ningú no li sobte el títol triat per aquest article, ja que açò de la "crisi" és quelcom molt més pelut del que ens podríem arribar a pensar, i en segon lloc, si m'ho permeteu, un consell... no oblideu mai de mirar sempre el conjunt del "quadre", ja que totes i cadascuna de les notícies, fets, etc., i les corresponents lleis, directives, etc., estan perfectament orquestrades i recolzades unes en les altres. I en l'actual situació, aquesta consigna cal tenir-la present cada minut del dia.

Anem a pams... En els darrers 15 anys, quantes lleis s'han fet per "millorar" la situació dels i de les treballadores, i "potenciar" els teixits productius espanyol i francès? (no cal dir que pels Països Catalans res de res, oi?). Podríem començar amb la Llei de prevenció de riscos laborals, les dues darreres reformes laborals, la Llei dels autònoms, la de la subcontractació a la construcció, les reformes de les pensions, la Llei d'estrangeria, el nou "pla de retorn" del PsoE, etc., a l'Estat espanyol; o les lleis de privatitzacions, el CPE, el programa seguritari "vigipirate", les expulsions dels i de les nouvingudes, etc., a l'Estat francès... I ara les Directives d'expulsió dels i dels migrants, o la de la jornada laboral setmanal de 60-65 hores (que malgrat les més que possibles retallades, a la socialdemocràcia espanyola i francesa no l'interessa gaire entrar tan a fons i tan ràpidament en aquesta qüestió, i moltis-

sim menys quan a la primavera vinent arriben les noves eleccions europees).

Un fum, oi? I quantes millores reals hem aconseguit els i les treballadores d'ambdues bandes de les Albères? Cap ni una!

Avui comencem a patir, d'una forma que potser no es veia des dels primers anys 80 de González i Mitterrand, un seguit de situacions que no fan més que confirmar (dissortadament) tot el que un seguit de "bojos i boges" feia anys i panys que denunciàvem i anunciàvem... Les xifres de l'atur comencen a pujar al nostre país de forma alarmant i molt per sobre de la mitjana estatal. La precarietat augmenta (malgrat la reforma laboral... feta teòricament per evitar aquesta situació), la sinistra-ritat obviament igual. El poder adquisitiu no és que fregue terra,

sinó que ja comença a viatjar en metro (i com està el transport públic!). Als i a les treballadores nouvingudes se'ls volen llevar del damunt com si foren vestits vells que ja no fan servei als rics i grans patrons. D'empreses que tanquen, fan fallida, declaren Expedients de Regulació d'Ocupació (ERO), se'n van a d'altres països més "avantajosos", no se'n havien vist tantes en anys... Sobretot de petites i mitjanes, mentre que les grans no deixen de guanyar diners, i s'aprofiten de la por i la inseguretats creades, per atacar els i les treballadores, forçant-ho tot a la baixa... "o s'emporten la fàbrica"...

I ací és on toquem el moll de l'os. Quants bancs al nostre país han fet fallida? Quantes grans empreses han deixat de tenir grans beneficis (encara que molts d'ells "retocats" per evitar impostos o

excusar ERO, etc.)? Quants grans funcionaris, polítics, directius, etc., s'han abaixat els seus salaris astronòmics?... Cap ni un!!

És a dir, tinguem-ho molt clar, de crisi global res, doncs això esguaitaria tothom per igual, i d'això res. Els i les treballadores som els i les que suportem aquest moment actual, bastit a base de renúncies, misèries, cadires, subvencions, etc., per quatre buròcrates miserables, per poder garantir les cada vegada majors taxes de benefici de la gran patronal... I si no ens hi posem de valent, aquesta tendència (aquesta "crisi") no deixarà d'empitjorar per totes i tots nosaltres, mentre que en 1 o 2 anys, els i les de sempre ja estaran recollint els fruits del que hagen sembrat actualment.

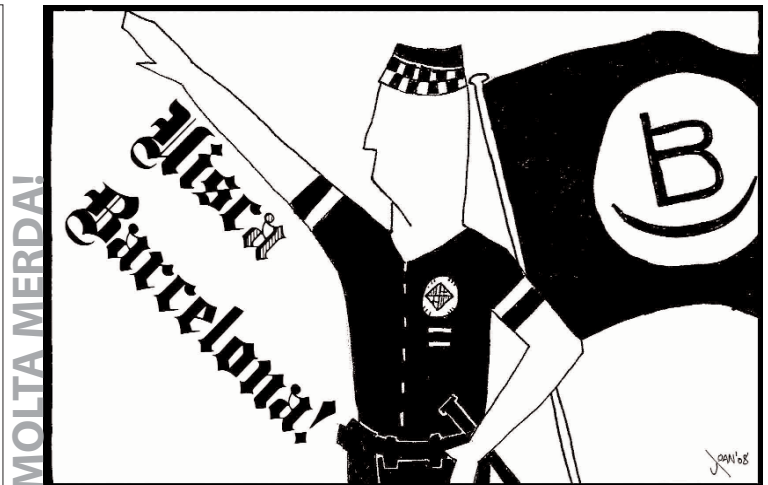
Però, i si fem que el que recullen no siguem els beneficiaris de les misèries que estan produint ara, sinó la ràbia fruit d'eixes misèries... Una ràbia que si sabem traduir en dignitat, lluita, solidaritat i unitat de totes i tots els treballadors, podríem ser capaces i capaços d'escanyar a aquesta colla de lladres, bords i criminals "demòcrates".

Ara més que mai, si algú encara ho dubtava, els i les que lluitem per l'alliberament de gènere, de classe i nacional dels Països Catalans, tenim una responsabilitat i un deute amb els i les nostres companyes dels nostres carrers, barris, pobles i ciutats... Posem-nos-hi doncs!... Que ningú diga que no vam fer tot el que va estar a les nostres mans!

*Gonçal Bravo i Reig és coordinador general de la COS

"Quantes grans empreses han deixat de tenir grans beneficis?"

L'ACCENT

Número 136. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: rpcc@accent.cat
Subscripcions: 646 98 16 97 **Distribució:** 615 54 47 15 **Publicitat:** 616 07 33 28
Consell de Redacció, Coordinació: Laia Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell.
Països Catalans: Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habel, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa.
Oplis: Joan Teran. **Economia:** Alex Tsiminietky. **Internacional:** Ausias Almiranya, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López. **Cultura:** Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar. **Correció:** Mercè Mauri. **Edició gràfica:** Andreu Ginés. **Coordinació gràfica:** Oriol Clavera. **Il·lustracions:** Joan Carbonell, Roger Ferriols. **Distribució:** Guillem Romero Senent. **Han col·laborat en aquest número:** Laura Blanco, Gonçal Bravo, Roger Bujons, Àlvar Lloris, Xavi Navarro, Xari Sarrià, Marta Serra.

ROGER BUJONS

COL·LABORACIÓ

Barcelona, PAM, transparència i participació

La setmana passada llegíem a diferents diaris l'aprovació del PAM per part de l'Ajuntament barceloní, tancat in extremis mercès al suport d'ERC i quan ja ningú en donava un duro. Els tres partits que es donaran el "sí" diuen que és un gran notícia, que servirà per a desencallar l'activitat municipal, però paradoxalment, tanquen abans acords concrets que un full de ruta general. La casa per la teulada.

Anant al detall, a la lletra petita, el PAM sols ha tirat endavant a la Comissió de Presidència, Territori i Funció Pública de l'Ajuntament de Barcelona, on s'entén que ERC es compromet a tirar endavant el pla en sessió plenària amb la incorporació de diferents esmenes del grup municipal que presideix el senyor Portabella. Modificacions que no sóc capaç de trobar enlloc excepte uns apunts generals a algun diari i als del web de la mateixa ERC, part evidentment interessada en explicar-se. En qualsevol cas, tenim un acord sobre el qual els partits de govern s'atreveixen a portar un document a plenari ja que saben que finalment el podran tirar endavant. Formalment, uns i altres ens diuen que el vist-i-plau depenia tot aquest temps (i depèn) de la qualitat del text i del procés d'elaboració. Tot això, mentre el mateix Ajun-

verds, l'acord per la promoció econòmica de la ciutat i diferents plans urbanístics.

Així, el debat, a aquestes alçades, no és tant el fet d'aprovar-se o no un document com aquest, sinó com unes i altres formacions polítiques perverteixen l'objecte de negociació i escenifiquen acords i desacords per tacticisme mentre a l'hora de la veritat es prenen decisions. Com les de més amunt.

Tot plegat, esdevé absurd si ens fixem en les declaracions públiques que acaben transcendent sobre acords i desacords. Primera, perquè el PAM no és vinculant i és de per si generalista i poc concret. Segona, perquè el text ja va massa tard (a l'octubre farà quasi un any i mig de les eleccions municipals). Tercera, perquè el debat sobre els continguts es fa en comptagotes i la pràctica demostra que els acords es prenen al marge d'aquest document si cal. Quarta, perquè sembla que hagin oblidat que el principal aspecte de mercadeig entre qui li donarà suport és precisament el document que uns i altres més van fardar d'obrir a la "ciudadania". Cinquena, perquè tot aquest circ es sustenta en part en un seguit d'aportacions com les que deia més amunt que quan interessa són importants i quan no interessa no, cosa que també ens serveix per conèixer l'abast de les xarxes clientelars en aquesta ciutat dins del tei-

xit associatiu si ens fixem en les escasses veus crítiques. I en definitiva, perquè se sap sobradament que tota aquesta gent es posa d'acord quan cal. Com va passar amb els pressupostos, com ha passat durant tants anys, i com va passar al darrer plenari.

Calia i cal doncs allargar tot això? Qui hi haurà sortit guanyant en eternitzar un procés com aquest? Haver escenificat una gran batalla per aquest text, acaba sent caricaturesc. Veure CiU i el PP com a garants de drets, de la participació ciutadana, de la racionalització de la despesa o de la transparència també. Per mi, això és una mostra de pobra cultura política sigui dit, on només es discuteix i es vota sobre allò que està cuinat d'entrada en funció d'un seguit d'interessos que no són els de la gent del carrer, i on, evidentment, qui en surt més malparada és la qualitat democràtica de qualsevol procés de debat i presa de decisions.

I per fer la cosa encara pitjor, cal destacar un secretisme i desinformació que fa hereditat, especialment quan es fa públic que un dels últims invents del nostre alcalde en matèria de comunicació costa 260.000 euros anuals (cost que no acaben de reconèixer) i que evi-

"A Barcelona, no es facilita gens el fet de participar, discutir i, conseqüentment, decidir"

dentment passa de puntetes per qualsevol debat que no els deixa ben parats. Com sempre, com en el cas Vilaró. I és que la deixadesa en matèria de comunicació i la intencionada dificultat per accedir a la informació, posa molt difícil la participació, i és aquí on cal anar a petar. A Barcelona, com a totes les institucions, però potser més, no es facilita gens el fet de participar, discutir, i conseqüentment decidir.

Se'n pot saber més, se'n pot saber menys, però la honestat i les ganes de fer bé les coses haurien de prevaldre. No és el cas. I en ajuntaments on no es motiva ni a la meitat del cens per anar a votar se n'és molt conscient, però els és gairebé igual.

EDITORIAL

Recordar els que van lluitar per un futur millor

La relació dels catalans i catalanes amb les derrotes històriques és ben particular. D'una banda hi ha les derrotes "polítiques", aquelles que s'emascaren sota l'eufemisme del pactisme i el seny; aquestes se celebren, volgudament o involuntària, com a festes. De l'altra hi ha les derrotes militars, més llunyanes en el temps, però més difícils de distorsionar en el seu significat; són les commemoracions que molt sovint han esdevingut diades nacionals. D'una manera o altra, amb alegria o serenor, les derrotes són part essencial de la nostra identitat.

Aquest estiu hem encetat una commemoració molt especial: l'ofensiva de l'Exèrcit de Franco sobre els territoris catalans, que va culminar amb l'arribada a la Mediterrània el 15 d'abril de 1938 i la divisió del territori republicà en dues parts sense connexió terrestre. D'aquesta manera, el Principat, el motor humà i econòmic de la zona antifeixista, quedà aïllat de la resta de territori, que alhora quedava sense cap frontera terrestre amb l'estranger: era el cop de gràcia per a la II República espanyola.

No se sap fins a quin punt el nacionalisme espanyol va condicionar l'estratègia de guerra del Front Popular (més evident és, per descomptat, el cas del bàndol enfrontat), però entre els episodis poc clars podem situar la Batalla de l'Ebre, l'ofensiva de les tropes principatines –des del 25 de juliol de 1938–, que pretenia reprendre el contacte amb el País Valencià. Potser aquest no era l'objectiu principal, ja que la proximitat d'un conflicte d'abast europeu era l'única esperança real de derrotar Franco. Però el cas és que l'Exèrcit republicà, en comptes de socórrer des del sud optà per una ofensiva sense trellat per terres castellanes fins a Extremadura. I seixanta dies després de l'inici de l'ofensiva, l'acord de Munic (entre Alemanya, Itàlia, l'Estat Francès i la Gran Bretanya) va dissipar les possibilitats d'un esclat imminent de la Segona Gran Guerra.

L'esforç descomunal dels principatins i principatines no fou correspost, doncs, ni en l'escenari internacional ni en zona republicana, i la conseqüent extenuació física i moral va comportar llum verda per a una ocupació posterior sense pràcticament resistència. Ocupada Barcelona, Franco accedí a l'ocupació de Madrid –tant de temps posposada–; en pocs dies les tropes feixistes ocuparen la resta del territori, fins que a principis d'abril de 1939 s'ocupà Alacant. D'aquesta manera es consumà la darrera de les derrotes militars del poble català.

Recordar els que van lluitar en aquella guerra és ara la nostra obligació; commemorar les dates fatídiques ens ha de servir per projectar un futur millor. Però no oblidem que les nostres derrotes foren també fracassos de la resta dels pobles de l'Estat espanyol i igualment fracassos de la comunitat internacional. Nosaltres en vam patir les conseqüències més intensament i potser per això n'hem pres consciència; quan ho faran ells?

"Qui hi haurà sortit guanyant en eternitzar el procés d'elaboració del PAM barceloní?"

tament té un text penjat al web que no inclou propostes concretes en les que treballen entitats participants com ara aquestes.

La cosa es complica quan una i altra gent fa veure que no es posa d'acord per diferències sobre el model de ciutat, quan resulta que tot just en el darrer plenari ERC desencalla un munt de debats a l'aire (del que encara no tenim acta, tant sols un resum i un meravellós vídeo), com per exemple, el pla que afectarà el malanomenat Xinatown al barri del Fort Pienc i que tanta polèmica havia portat o bé la compra de Can Fabra a Sant Andreu per a fer-hi equipaments a un qüestionable preu. Pel mig, noves escoles bressol, nous punts

Les claus d'un any del pacte de governabilitat a les Illes

IRENE JAUME GAMBÍN PALMA

Ja ha passat poc més d'un any des del canvi de color al Govern de les Illes, als consells insulars de Mallorca i Eivissa i a l'Ajuntament de Palma. Les esperances estaven posades damunt dels partits alineats a l'esquerra del PP, ja que durant tota la campanya electoral varen promulgar un programa amb paraules com "defen-

sa del territori", "habitatge digne" i "protecció d'espais naturals". Després de les constants agressions al territori per part del PP i després dels casos de corrupció, el nou govern s'enfrontava a molts temes que s'havien de posar damunt la taula. En destacaven l'hospital de Son Espases, l'espai de Ses Fontanelles o el segon cinturó de Palma.

A tot això cal sumar-hi altres temes que han

anat sorgint durant aquest primer any: la nova façana marítima de Palma, els canvis en el recorregut del tren a Mallorca per tal que arribi a més llocs, el macroprojecte de port a Eivissa, l'ampliació de l'aeroport de Son Sant Joan i un dels mals de caps més grans, la inundació del metro de Palma i el seu tancament indefinit, que es va allargar fins a deu mesos.

Plataformes ciutadanes i el Grup Balear

d'Ornitologia (GOB) no han abaixat la guàrdia. Aquest últim ha felicitat el Govern en algunes ocasions (com en el cas d'Es Guix o Ses Fontanelles), però també l'ha suspès en altres temes com la Llei de l'habitatge. Després d'un any de legislatura, el GOB va fer balanç i va suspendre al Govern i al Consell Insular de Mallorca per les seves polítiques territorials i ambientals.

Més construcció

La Llei de l'habitatge, que es va aprovar per unanimitat el maig de 2008, preveu construir 5.000 habitatges de preu taxat, classificant com a urbanitzables terrenys que ara són rústics, a proposta de promotors o propietaris particulars. I feta la llei, feta la trampa: aquests terrenys podran destinar-se la meitat a protecció oficial (els 5.000 previstos pel Govern) i una altra meitat a habitatge lliure, és a dir, 5.000 habitatges més al mercat. El GOB considera que el creixement en altura i en densitat i la incorporació del sòl rústic dins aquest procés urbanitzador donen com a resultat una "passa enrera per part d'aquest Govern de progrés".

La incògnita del segon cinturó de Palma

Amb l'acord del conveni de carreteres de l'anterior govern del PP, les alarmes varen esclatar a algunes zones de Palma a causa del desig de projectar una segona circumval·lació a la capital de l'illa. Mentre s'anaven construint desdoblaments i noves carreteres, el segon cinturó pareixia apartat... de moment.

El setembre de 2007 s'acorda entre el Consell de Ministres i cada un dels consells insulars un nou conveni de carreteres per Mallorca. Els dos annexos inclouen un total de 99 projectes nous i el GOB adverteix que això provocarà que s'asfaltin, aproximadament, dos milions de metres quadrats en sòl rústic durant els propers 10 anys. Sota la denominació "Accessos a Palma" s'inclou el projecte del segon cinturó, però en cap cas utilitzant aquest nom. Si bé el nou projecte es diferencia una mica de l'anterior (no passa per Son Sardina, un dels pocs nuclis perifèrics que queden a Palma), el GOB denuncià el gener de 2008 la seva poca viabilitat ecològica així com que "el problema no és la manca de carreteres, el problema és l'excés de cotxes".

Menorca i la demanda d'un Pla Insular de Costes (PIC)

A l'illa de Menorca, col·lectius ja aixequen les seves veus per reclamar més fets. És el cas de Joves per la Defensa del territori, Mobilitzats, Associació de Joves de Fornells, el GOB i joves de Menorca a títol individual que s'han unit per impulsar una campanya sota el lema "Jo dic PIC". Aquesta campanya denuncia la manca de "visió insular" que es té amb els temes relacionats amb la mar i la costa i la manera en què es vol tancar el projecte del dic de Ciutadella. Segons el manifest, el projecte de Ciutadella provocarà que en surtin d'altres a Maó o Fornells, el que implica més dics i més ports esportius. Reivindiquen l'autenticitat de Menorca com una illa "diferent" i "ben conservada" i, per això, reclamen una planificació insular de la mar i la costa menorquina, és a dir, un Pla Insular de Costes (PIC).

Es Guix, finalment protegit

El desembre de 2007, s'anunciava la creació de la campanya en defensa d'Es Guix, a Escorca. Aquest poble de 290 habitants s'enfrontava a la construcció d'una urbanització de 165 habitatges plurifamiliars, el que significava donar cabuda a 771 habitants més. El Col·lectiu en Defensa de Lluc (Antics Blavets, GOB, ARCA i persones a títol individual) va endegar una campanya d'al·legacions en contra del projecte. Només un mes després, el gener d'aquest mateix any, el Consell Insular de Mallorca va incloure en la Norma Territorial Cautelar la zona d'Es Guix, tot i els vots en contra del PP. Després de diverses al·legacions i recursos, finalment, el juliol, el Consell va desclassificar Es Guix. Aquesta mesura s'inclou en la modificació puntual del Pla Territorial de Mallorca.

Son Espases i el mal de cor

La campanya electoral dels partits alineats a l'esquerra del PP a les eleccions municipals de Palma es va basar en la defensa de Son Espases. Tant PSIB-PSOE, UM i el Bloc, varen donar suport a la plataforma Salvem la Real i, fins i tot, van agafar alguna pancarta. Cinc mesos després de les eleccions, com si d'un atac d'amnèsia es tractés, Francesc Antich confirmava el que havia negat durant tants mesos: l'hospital es construiria, i s'ubicaria a Son Espases. El president del govern va afirmar que li feia "mal el cor" haver de comunicar aquest fet, mentre que la plataforma Salvem la Real va emetre un comunicat mostrant la seva decepció i indignació davant els fets ocorreguts. En aquest comunicat, la plataforma afirmava que la decisió era una "traïció" i no un acte de valentia, com molts altres havien afirmat i que els polítics de les Illes "no són capaços de girar el rumb". Tot i així, la plataforma encara està pendent de la resposta de Justícia a denúncies penals interposades als jutjats de Palma i a la Fiscalia Anticorrupció.

Macroprojecte al port d'Eivissa

La plataforma "Eivissa al límit", integrada per Amics de la Terra, GEN-GOB i l'Institut d'Estudis Eivissencs, denuncia des del març de 2008 la situació provocada per l'Autòritat Portuària de Balears (APB) amb la complicitat de l'Ajuntament d'Eivissa i el Consell Insular. Aquests tres òrgans pretenen executar una nova fase del Pla especial previst al port d'Eivissa. La plataforma considera que aquest suposarà un greu impacte ambiental i denuncia que l'APB està duent a terme un Pla especial que havia estat declarat nul per la justícia l'any 1998. Segons la plataforma, "la previsió d'obres al port d'Eivissa s'hauria de fer mitjançant un nou Pla que les administracions mai no han elaborat, incomplint promeses fetes". Per això, les insten a prendre les mesures oportunes com la retirada d'aquest Pla especial i una solució consensuada d'un projecte de reforma del port.

Aprovada la LEC malgrat el rebuig de la comunitat educativa

Tot i la llarga llista d'entitats que es van posicionar contra la Llei d'educació de Catalunya (LEC), és la principal novetat amb la qual alumnes, professors, pares i mares hauran d'enfrontar el nou curs escolar 2008 - 2009. De fet tampoc va aconseguir el consens ni

entre els socis de govern, un fet sense precedents en la legislatura actual, ja que ICV s'hi va mostrar també en desacord perquè considerava que no s'ajusta a l'esperit del Pacte nacional per a l'educació.

LAIA CREUS GIRONA

Després d'un avantprojecte ja polèmic, el govern va aprovar la LEC el passat 29 de juliol amb un ampli sector de la comunitat educativa en contra. Sindicats com CCOO, UGT i USTEC, la Federació d'Associacions de Mares i Pares d'Alumnes, o el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) són només algunes de les entitats que van mostrar el seu rebuig a la LEC. La Llei, un dels mandats del Pacte nacional per a l'educació firmat el mes de març de l'any 2006, se suma a la llista de lluites per les quals treballen algunes entitats, per exemple contra l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES).

No rotund dels estudiants

El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) considera que la Llei d'educació està destinada a ser "una llei de fracàs", per no provenir d'un veritable consens de la comunitat educativa. Així doncs, el SEPC creu que la LEC degradarà l'ensenyament públic "no només pel fet d'equiparar l'escola concertada amb la pública en el qual anomenen servei públic d'ensenyament, sinó perquè s'incentivarà econòmicament l'increment de l'oferta concertada en detriment de la pública". D'altra banda, el sindicat

s'ha mostrat en contra d'aquesta llei per fets com la instauració de la figura professional del director entesa com a gerent que administra als docents com si fossin factors de producció, per "menystenir l'educació antipatriarcal" i per "desestimar l'ensenyament en català al dissenyar un model educatiu mancat d'un currículum propi i homogeni arreu dels Països Catalans".

"La USTEC considera que la LEC acosta un servei que hauria de ser públic al serveis dels interessos privats"

Mestres en contra
El sindicat de mestres USTEC - STEs també ha mostrat el seu total rebuig a aquesta llei per diversos motius. Considera que la LEC acosta un servei que hauria de ser d'interès públic al serveis dels interessos privats, que aplica un model empresarial de gestió als centres públics, que aposta per un model d'autonomia que suposa la consolidació de la desigualtat entre centres i que desregula les condicions laborals del professorat, entre altres. El sindicat de mestres, que va participar activament en les negociacions sobre l'avantprojecte, les ha qualificat com a "farsa"; "una operació d'imatge davant l'opinió pública i un total i absolut fracàs ja que, a més d'haver-hi aspectes i principis intocables, innegociables, no han donat com a resultat la incorporació a l'avantprojecte de les propostes sindicals més essencials".

FOTO: Oriol Clavera

L'APUNT

Educació per la ciutadania en anglès

JORDI GARRIGÓS BARCELONA

Després d'un curs d'aplicació de l'assignatura d'Educació per la ciutadania als centres de primària del Principat de Catalunya, enguany són els alumnes del País Valencià i les Illes els que han de començar a cursar-la. És una assignatura que ha estat el centre de la polèmica des de la seva publicació en la Llei orgànica d'ensenyament (LOE) l'any 2006, ja que s'exerceix al lloc que fins ara ocupava l'assignatura de religió. Tant des del Partit Popular com des dels sectors més durs de l'església estatal es va atacar durament aquesta mesura fins al punt d'acusar als col·legis que l'ensenyessin de ser "col·laboradors del mal", tal i com va dir Antonio Cañizares, arquebisbe de Toledo. D'altra banda, des de sectors provinents de l'esquerra també s'han mostrat contraris a aquesta assignatura impulsada pel PSOE en considerar-la innecessària i amb temes que poden generar discussió com la funció de l'exercit i la constitució espanyola.

El nivell de crispació política després de l'aprovació de la llei es va traslladar a les comunitats autònomes de l'Estat governades pel Partit Popular, que va suggerir l'objecció de consciència pels nens que no volguessin cursar Educació per la ciutadania.

Al País Valencià l'oposició directa del partit de govern a aquesta assignatura va arribar al punt de decidir exercir la matèria en anglès. Aquesta mesura es va interpretar, tant des del Govern espanyol com dels diversos sindicats de professors, com una manera d'entorpir la llei aprovada per Parlament espanyol. Per aquest motiu, CCOO va portar la polèmica decisió al Tribunal Superior de Justícia del País Valencià que va suspendre cautelament la decisió del govern de Camps a finals de juliol. Tot i això, el PP no ha parat la seva croada particular contra l'assignatura i ha fet una lectura diferent de l'ordre judicial en interpretar que Educació per la ciutadania es pot ensenyar en anglès tot i que l'examen serà en català.

Pel Sindicat de Treballadores i Treballadors d'Ensenyament del País Valencià, aquesta mesura és "una mostra més del boicot del PP cap a l'assignatura", tal i com van expressar en un comunicat. Pel sindicat nacionalista, Alejandro Font de Mora, conseller d'Ensenyament de la Generalitat valenciana està "obstinat i obsessionat" en què es faci el curs en anglès i així s'aconsegueixin més objectors a l'assignatura.

Contra l'encariment de les carreres universitàries

LAIA CREUS GIRONA

La Llei d'educació no és l'única actuació governamental que ha topat amb el rebuig del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans de cara al nou curs. El SEPC s'ha mostrat en contra l'encariment del preu de les carreres universitàries que el Consell de la Generalitat de Catalunya va aprovar a finals del mes de juliol: es tracta d'un augment de les taxes de les universitats públiques, que seran

un 5,2% més cares respecte al curs passat. A més, l'augment de les taxes carregarà més sobre les llicenciatures que sobre els graus, opció que prenen la majoria d'estudiants universitaris actualment. El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans considera que "aquest encariment se suma als tants i tants obstacles econòmics que qualsevol persona que no gaudeixi d'una renda alta o mitjana - alta ha de superar per poder arribar a la universitat". Així doncs, ha rebutjat aquest darrer augment de

FOTO: Oriol Clavera

preu de les carreres universitàries, entenent que allunya als estudiants encara més d'un ensenyament íntegrament públic i accessible a totes les capes socials. D'altra banda, el SEPC ha criticat també la manca d'ajuts per part del govern cap als estudiants, ajuts que no augmenten malgrat augmenti el cost de les carreres universitàries, i ha recordat també que la universitat està "centralitzada en tan sols cinc ciutats": Barcelona, Girona, Tarragona, Lleida i Vic.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM I COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL I POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTRONICA

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ

TRIMESTRAL (12 EUROS)

SEMESTRAL (24 EUROS)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT

OFICINA

CONTROL

NÚMERO DE COMPTA

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, 34 baixos, 08012 Barcelona // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@accent.cat

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

Amb l'estiu es reactiven les mobilitzacions antitaurines

Any rere any, al País Catalans augmenten les mobilitzacions antitaurines, on gent provinent de diversos moviments socials es manifesten per aturar aquesta tortura animal

GUILLEM COLOM PALMA

Cada any, a l'Estat espanyol, es duen a terme més de 10.000 curses de bous. Ja fa temps que aquest suposat espectacle genera un ampli rebuig a la societat catalana, amb el clar exemple de Barcelona, declarada ciutat antitaurina. Tot i això, les curses de braus se segueixen duent a terme a aquesta ciutat, on l'associació Igualdad Animal va dur a terme, el passat mes de juliol, dues espectaculars accions: primer es despenjaren de les grades de la plaça i, finalment, un grup d'activistes botaren a la plaça, on els agrediren brutalment. Aquesta mateixa acció es va realitzar, dies més tard, a la plaça de Bous d'Alacant.

Naixement de la PIA

Al País Valencià, fa dos mesos, es va presentar la Plataforma Inicialista Animalista (PIA), amb la intenció d'aglutinar totes les persones que s'oposen a aquesta tortura. Al seu portal web afirmen que volen fer de la lluita antitaurina una lluita transversal "que abarque tots els àmbits: educatiu, sanitari, cultural, polític, de lluita nacional, promoció de la dona, associacionisme juvenil...". Els Països Catalans com a marc d'actuació, afegeixen la necessitat de "traduir a la nostra llengua de publicacions cabdals del

mon animalista". A hores d'ara han convocat algunes concentracions al País Valencià i es presentaran a la Universitat Catalana d'Estiu (UCE).

Sense sortir del País Valencià hi ha una altra interessant iniciativa, la Festa Alternativa als Bous a Borriol, on es podrà gaudir de concerts de grups locals, poesia, jocs infantils o la presentació de la Xarxa Feminista de Castelló.

A les Illes, els darrers anys el nombre de mobilitzacions, així com de manifestants, ha augmentat molt: a Inca se segueix convocant una jornada antitaurina, tal com passa a Felanitx, on una Plataforma de gent jove, assembleària i autogestionada, protesta davant la plaça de Bous.

A Palma, per segon any, Maulets realitza una campanya amb dos eixos: declarar Palma ciutat antitaurina i aturar la colonització cultural que porta aquesta "tortura

Acció durant una mobilització antitaurina a Inca el passat 22 d'agost // FOTO: MAULETS

espanyola", com la defineixen els joves independentistes.

Les diferents associacions han denunciat moltes vegades que a les places entren menors d'edat, prohibit per la llei. Amb tot, els cos-

tos policials mai fan res per aturar-ho, car estan massa preocupats vigilant als manifestants antitaurins. La darrera concentració a Palma va acabar amb una càrrega policial i un jove agredit.

BREUS 300 manifestants a Gràcia contra la imposició espanyola

Unes 300 persones van participar en la manifestació contra la imposició espanyola que es va fer el diumenge 16 d'agost a Gràcia, convocada per l'Assemblea de Joves de Gràcia i l'assemblea d'Endavant de la vila. La convocatòria coincidí amb la festa major del barri. Els manifestants, que van començar la marxa a quarts de set de la tarda a la plaça de la Revolució, van cridar consignes com "Jo també cremo la corona espanyola", per la llibertat completa d'en Franki, en suport als presos polítics i a favor de la independència i el socialisme. Igualment van denunciar contra l'ocupa-

ció policíaca de Gràcia durant la festa major.

Gràcia també va ser l'escenari de la marxa de torxes organitzada per Rescat per recordar els presos polítics que hi ha tancats a les presons.

Les festes del barri havien començat el divendres 15 amb un recordatori per l'assassinat de Roger, ara fa quatre anys. La concentració estava organitzada per col·lectius antifeixistes de Gràcia i s'havia convocat al mateix lloc on un grup de feixistes el van assassinar l'any 2004: davant la parada de metro de Fontana.

La premsa s'ha fet ressò de les festes de Gràcia al llarg de la setmana que van durar, sobretot per connectar les festes alternatives amb els aldarulls provocats perquè la policia cada nit feia fora els joves que hi havia a les places. Els organitzadors de les alternatives han denunciat el paper de la premsa i també la criminalització de la gent que vol celebrar la festa major.

Simat de la Vall d'ignia adopta el .cat

Aquest agost els dos servidors d'internet de l'Ajuntament de Simat han començat a funcionar amb el .cat. Segons informa la regidoria de cultura d'aquest poble, s'adopta el .cat en aplicació d'un acord del ple municipal, com a "domini vertebrador de la nostra llengua i cultura". Altres municipis valencians com Sueca o Barxeta també acordaren adaptar-se a aquest domini; tanmateix, Sueca.cat ha deixat de funcionar des d'abril, mentre que el de barxeta.cat mai s'ha posat en funcionament segons denuncia la CUP local. A hores d'ara Simat, municipi d'uns 3.000 habitants situat a la Vall d'ignia (la Safor), és l'únic municipi al sud del Sènia que empra el .cat.

MUNICIPALISME

Deixem de pidolar, és hora de reclamar

XAVINAVARRO VILAFRANCA DEL PENEDÈS*

Els serveis socials dels nostres ajuntaments estan orientats (i també saturats) a pal·liar (o si més no intentar-ho) les situacions extremes que pateixen els nostres ciutadans i ciutadanes. És a dir, tenen una funció purament assistencial i no pretenen en cap cas solucionar la causa que produeix aquella situació.

Aquesta model purament assistencialista, condemna a milers de persones a dependre eternament dels serveis socials i els fa ciutadans i ciutadanes de segona, depenents d'un sistema econòmic que a la vegada és el provocador d'aquesta dependència.

Donada aquesta situació de dependència i precarietat continua, aquests ciutadans i ciutadanes no poden gaudir dels drets que qualsevol democràcia hauria de garantir.

Les polítiques socials no només han de ser assistencials, sinó que també han d'anar més enllà, cap a la transformació del sistema socioeconòmic vigent actualment com a única forma de garantir els drets per a tothom independentment de la seva condició, raça, sexe i religió.

Per tant, hem d'apostar pel reconeixement d'un ampli ventall de drets socials, entesos com a drets irrenunciables de tothom que viu a les nostres viles i pobles, que s'han de fer efectivament accessibles a totes les persones els pressupostos municipals han de reflectir i prioritzar l'aplicació de les partides pressupostàries necessàries per fer efectius aquests drets i superar la situació de precarietat i eterna dependència.

Si volem avançar cap a una societat justa i igualitària no podem tenir ciutadans i ciutadanes de segona, depenents d'un sistema econòmic basat en les desigualtats socials.

Si volem avançar cap a unes viles i pobles socialment inclusius, només hi ha un camí, la socialització dels drets.

Avancem doncs cap al socialisme dels drets, avancem cap a la independència social i nacional.

*Regidor per la CUP a l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès

FESTA MAJOR POPULAR
Vilafranca del Penedès '08
29, 30 i 31 d'agost

consulteu els actes al web:
<http://fmvilafranca.blogspot.com>

Defensem el Territori
Només el poble salva el poble

organitza. Coordinadora de l'esquerra independentista

Només les dones treballadores concilien

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Si algú ho volia amagar, les darreres dades aportades pel Ministeri de Treball han dibuixat un escenari social molt clar. En la immensa majoria de llars dels Països Catalans només les dones han fet una aposta per fer realitat les mesures de conciliació laboral, i han reduït la jornada laboral, amb prestacions de maternitat i han gaudit d'excedències de guarda dels fills menors. En canvi, una part dels homes ni tan sols han fet ús dels 15 dies de paternitat.

Cada any el Ministeri de Treball fa públiques les dades estadístiques de les prestacions socials i relacions laborals per comunitats autònomes, sexe i branques econòmiques. Les primeres dades del 2008 i les de l'any 2007 han deixat al descobert que als Països Catalans, tal i com passa a la resta de l'Estat, la desigualtat de gènere encara és massiva.

Un home per cada 17 excedències laborals

La realitat és aclaparadora. En el primer semestre de 2008 només 392 homes catalans han demanat una excedència laboral sense sou per guarda legal del fill menor de 8 anys, contra les 5.351 dones que ho van exercir en el mateix període. És a dir, que els homes només representen poc més del 7% de les excedències laborals sol·licitades.

Però aquestes dades no són noves, i milloren fins i tot les d'anys anteriors. El 2007 van ser 11.125 les dones que van sol·licitar l'excedència per guarda legal de fills menors als Països Catalans, mentre que només 593 homes van demanar aquestes excedències per estar amb els seus fills. Poc més del 5%. En la resta de prestacions familiars la realitat de la desigualtat de gènere no desapareix. De les 54.856 prestacions de maternitat sol·licitades als Països Catalans al primer semestre de 2008, només 757 van ser "compartides" amb els pares. És a dir, només poc més de l'1% dels homes va gaudir de part de les 16 setmanes de maternitat.

La distribució per comunitats autònomes no mostra cap diferència territorial en aquest sentit, ja que el 98,26% de les prestacions de maternitat a les Illes va correspondre exclusivament a la mare, el 98,49% al Principat i el 98,94 al País Valencià.

En la gran majoria de llars dels Països Catalans només les dones han apostat per fer realitat la conciliació laboral

Ni tan sols els 15 dies

Però potser les dades més impactants de les aportades per les estadístiques estan en les noves prestacions de paternitat de 15 dies de baixa laboral remunerats, sense afectar les prestacions de maternitat. Aquesta nova prestació contempla que el pare i la mare puguin gaudir alhora de la baixa.

El primer semestre de 2008, només 43.470 homes van sol·licitar aquesta nova prestació de paternitat, con-

tra les 54.856 prestacions de maternitat sol·licitades en el mateix període. És a dir, ni tan sols va demanar aquests 15 dies remunerats.

Aquestes dades novament són més elevades que les del l'any anterior, primer any en què es podia sol·licitar la paternitat, on només 55.665 homes van decidir demanar-la, contra les 103.847 dones que van fer-ne ús.

El 2008 només 392 homes catalans han demanat excedència laboral sense sou per guarda legal del fill menor de 8 anys

El Tribunal Suprem i les embarassades acomiadades

El passat 18 de juliol el Tribunal Constitucional espanyol va canviar la doctrina del Tribunal Suprem, que havia declarat que no podia ser nul l'acomiadament d'una treballadora embarassada, si l'empresa al·legava que no coneixia aquest estat de gestació.

Aquesta nova resolució del Constitucional argumenta que l'empresa conegui o no l'estat de gestació de la treballadora, el seu acomiadament continua sent nul, i l'empleada ha de ser readmesa. L'alt tribunal espanyol argumenta que el Suprem demanava a la treballadora una prova "molt difícil d'aconseguir", impossible en molts casos, com és demostrar l'efectiu coneixement de l'embaràs per part de l'empresa.

OPINIÓ

Una normativa de paper mullat

El Govern espanyol ha fet de la conciliació laboral un dels seus grans cavalls de batalla mediàtics. Zapatero i el seu govern "rosa", omplen portades amb les seves noves lleis d'igualtat entre homes i dones. A falta d'altres temes en què diferenciar-se amb el PP, igualats com estan en la política econòmica, la immigratòria o el projecte espanyolista uniformitzador, el PSOE ha basat gran part del seu discurs "progressista" en els avenços legals en l'anomenada "conciliació".

Però la realitat a les empreses novament redueix dràsticament la propaganda oficial, i en alguns casos fa pràcticament paper mullat la normativa. Encara avui en dia és normal que treballadores i treballadors pateixin pressions per no gaudir dels drets que reconeix la llei. Dones embarassades acomiadades, "consells" per no agafar reduccions de jornada si es vol mantenir la feina, o pressions en tornar de les baixes de maternitat o paternitat són pràctiques empresarials comunes, de les quals pràcticament tothom en coneix algun cas.

El pas ara, doncs, és no només augmentar els drets formals, sinó sobretot fer aplicar la llei en les empreses, fàbriques i administracions. El despotisme empresarial creixent, la precarietat, la temporalitat dels contractes, i les reticències d'una part dels homes a assumir les responsabilitats de guarda dels fills menors, en són els principals esculls.

I és que la igualtat de gènere no es proclama als parlaments, sinó que s'aconsegueix en la quotidianitat als carrers i als centre de treball.

Col·lectiu Economia de L'ACCENT

organització i lluita!

Assemblea de Joves de Gràcia
Casal Popular de Gràcia
C. Ros de Olano 39

Des de les viles i ciutats
Construïm la unitat popular

CUP
Candidatura d'Unitat Popular
Vilafranca del Penedès
C/ Santa Maria 4
www.cupvila.cat

ger

tel. 93.896.12.00
ENTITAT CULTURAL I ESPORTIVA
carrer del Pl. n.º 25. RIBES (GARRAF) 08810
ger@correu.vilaweb.com

L'Ocell Negre

Casal Independentista d'Associació Cultural
Sant Carles, 8. Casc Antic, Lleida
<http://ocellnegre.tk>

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
autoritzat i subvencionat pel Govern de Catalunya

www.laccen.cat

Al darrer número de L'ACCENT vam entrevistar Ivan Gordillo, del Seminari d'Economia Crítica Taifa sobre un debat que és d'actualitat entre l'esquerra catalana i els moviments socials: el decreixement econòmic per tal d'aturar la degradació del planeta.

Una militant del decreixement als Països Catalans, Laura Blanco Grau, s'ha posat en contacte amb L'ACCENT per rebatre alguns aspectes dels que parlava Ivan Gordillo i per explicar detalladament què és el que ella i altres militants entenen per decreixement.

Tenint en compte la pertinença i la necessitat d'un debat sobre el model social i econòmic vigent i les possibles alternatives tant dels Països Catalans com arreu del món, des de L'ACCENT us animem a enviar-nos els vostres arguments i opinió sobre el decreixement a opinio@accent.cat.

Debat sobre el model social i econòmic

Quin decreixement?

LAURA BLANCO GRAU

L'entrevista a Ivan Gordillo sobre el capitalisme verd identificant-lo amb el decreixement en l'anterior número de L'ACCENT m'ha remogut l'estómac. Intentaré respondre a algunes de les observacions sobre el que a l'entrevista s'anomena "Teoria del decreixement", que, tal i com es planteja, no identifico amb el moviment pel decreixement en què s'inscriuen cada cop més grups d'activistes.

"Teoria" del decreixement

El decreixement no és una teoria i molt menys una teoria nova. Es tracta d'un mot provocador que manifesta una crítica a l'ideal irracional del creixement pel creixement, un mot que vol trencar amb la visió economicista de la societat i que planteja la voluntat de practicar una societat alternativa.

Recull moltes de les reivindicacions de l'esquerra tradicional anticapitalista, incloent al marxisme, però insistint en la crítica al nostre model de desenvolupament tant des del punt de vista social com ecològic (amb autors com Ivan Illich, Guy Debord, Parant, Vandana Shiva, Wolfgang Sachs, Georgescu Roegen ...).

Es pot pensar en el decreixement des de (1) La crítica GLOBAL al model de desenvolupament occidental, al sistema econòmic dominant que ens està portant cap a la degradació de la natura i de les relacions socials (2) Les propostes LOCALS que s'haurien de definir a través de la participació col·lectiva i de l'autogestió, si bé s'estableixen algunes línies generals coherents amb la crítica global. Són, sens dubte, propostes incompatibles amb el capitalisme.

Algunes primeres propostes són: decreixement en producció i consum allà on és necessari fer-ho ("el Nord"), reduir l'escala dels grans aparells (multinacionals, tecnocràcia, burocràcies, etc), descentralitzar l'activitat econòmica a escala regional o local, desmaterialitzar la felicitat, tenir cura de les relacions humanes i amb la natura, afavorir l'autonomia local, etc.

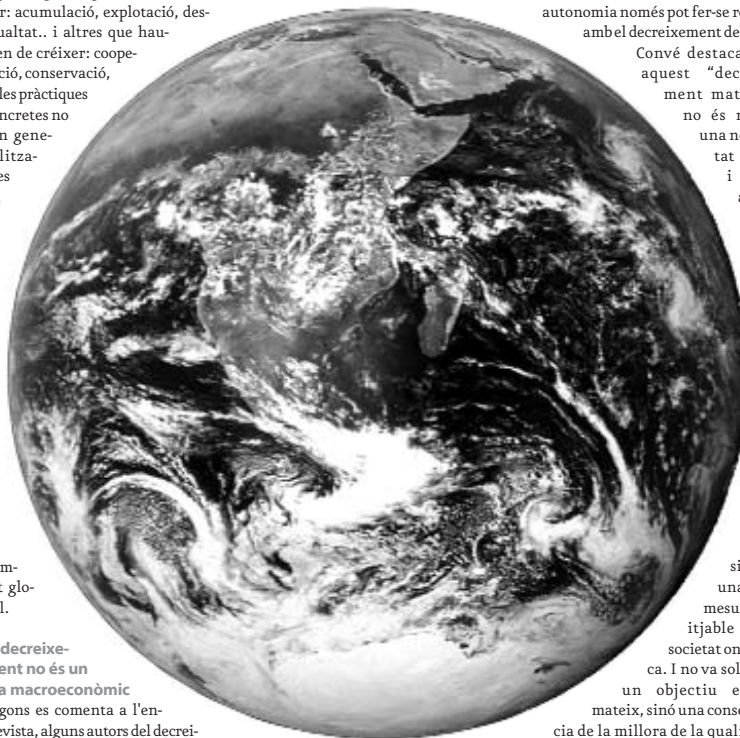
Creïxer o decreïxer. Irrellevància del PIB

Com s'ha dit més a dalt, el decreixement vol trencar amb l'ideal irracional del creixement pel creixement. Això no vol dir que proclamem el decreixement pel decreixement! Com comenta n'Ivan Gordillo, s'hauria de valorar què és desitjable per la societat i què no. El que no pots ser és que les nostres polítiques econòmiques i socials es basin en indicadors econòmics, com el PIB, que són meres convencions i

que en cap cas mesuren el nostre benestar vital. El PIB és irrellevant pel que fa a les propostes del decreixement.

Si bé ens podem posar d'acord en alguns aspectes que haurien de decreïxer: acumulació, explotació, desigualtat... i altres que haurien de créixer: cooperació, conservació, ... les pràctiques concretes no són generalitzables en

ha moltes i diverses propostes. No es tracta de triar una proposta estructural per aplicar-la des de dalt, sinó de la construcció col·lectiva i pràctica

l'àmbit global.

El decreixement no és un pla macroeconòmic. Segons es comenta a l'entrevista, alguns autors del decreixement hauria proposant "una economia de mercat controlada", "un finançament per capitals mixtos";

"El decreixement no és una teoria, sinó un mot provocador que crítica l'ideal irracional del creixement pel creixement"

"uns serveis públics no privatitzables".

Desconec d'on ha sortit concretament aquesta proposta, però no és generalitzada dins del moviment. El decreixement no tracta d'oferir un pla macroeconòmic alliberador, sinó alliberar-nos de la dictadura de l'economia sobre tots els altres aspectes de la vida. Dintre del decreixement hi

Relació Nord-Sud: decreixement i redistribució

Parlar del decreixement com un projecte que defensa el creixement negatiu del PIB de forma indiscriminada, sense qüestionar el sistema ni tenir en compte les necessitats de cada indret, és un crítica destructiva absurda. M'entristeixen molt aquest tipus de crítiques poc fonamentades entre les alternatives radicals d'esquerra.

Sense dubte, la lluita contra les desigualtats és un dels pilars dels militants que s'inscriuen en el decreixement. Mentre sí es proposa un decreixement de la producció i el consum de béns materials per aquells països o poblacions que han sobrepassat de molt la satisfacció de les seves necessitats bàsiques (és a dir, la reducció d'una petjada ecològica insostenible), també es parla de redistribució tant

pels països del Sud, com dins dels propis països del nord. Evidentment, les societats tradicionals que ja són sostenibles no tenen cap necessitat de reduir el seu consum. Ara bé, la seva autonomia només pot fer-se realitat amb el decreixement del nord.

Convé destacar que aquest "decreixement material" no és només una necessitat global i una acció de just-

tícia social, sinó una mesura desitjable per la societat on s'aplica. I no va sol, no és un objectiu en ell mateix, sinó una conseqüència de la millora de la qualitat de vida d'una societat, a través d'actuacions com la desmaterialització de les relacions socials, la recuperació

"El decreixement proposa alliberar-nos de la dictadura de l'economia sobre tots els altres aspectes de la vida"

d'espais de comunitat i cooperació, la reflexió sobre les pròpies necessitats de consum, el valorar més la qualitat que la quantitat, l'alliberament de les ansies de posseir, de l'individualisme, la revalorització del nostre temps, la localització dels intercanvis, la descentralització de les decisions i dels sistemes de gestió...

Per tant, als països del sud potser no els interessa reduir la seva petjada ecològica, però segurament tampoc els interessa imitar el nostre model de desenvolupament que ens ha dut a la societat de l'individualisme autodestructiu.

Insisteixo, en cap cas el decreixement vol imposar un model uniforme de no creixement! Cauríem en un nou etnocentrisme, equivalent al del desenvolupament.

Decreixement i marxisme

El decreixement i el marxisme actual són força propers, però en alguns temes l'acord encara es fa difícil:

1 - Visió lineal de la història. Marx descriu la història com una lluita de classes des de les relacions "amo/esclau", "capitalista/assalariat" fins a la "societat sense classes". Aquesta visió manté la idea de la superioritat occidental: el tercer món ha de passar per una etapa capitalista de tipus occidental abans d'arribar a la societat sense classes. Si es considera que qualsevol poble ha de crear un estat que garanteixi seguretat social, jubilació, atur o renda bàsica, aleshores l'economia informal que es perpetua a l'Àfrica -es veu com un retrocés. Des del decreixement es planteja que existeixen altres sistemes de solidaritat no estatals com la solidaritat familiar o tribal que no es poden considerar com inferiors a priori. Els marxistes han esperat els anys 90 per començar la lluita per la preservació dels modes organitzatius indígenes.

2 - Tecnologia i Natura. El marxisme tradicional tampoc trenca amb la voluntat de domar la naturalesa ni amb la carrera tecnològica. Durant el segle XX el marxisme ha apostat per la industrialització i la tecnologia com a mitjà de progrés universal. Tanmateix, els darreres anys se senten veus contra els transgènics, la nuclear, les nanotecnologies, ... Poc a poc també es sent la voluntat de redescobrir una vida més propera a la natura.

3 - Sortir del economicisme i buscar l'autosuficiència local. A diferència del marxisme tradicional, partidari de canviar la societat a través de la revolució de les institucions, el decreixement proposa trencar amb el centralisme i amb l'economia planificada des de dalt.

Per concloure, deixant de sacrificar el desenvolupament, la tecnologia i les teories econòmiques i centrant un major interès en la natura i les relacions humanes, el marxisme podria reconciliar-se amb el decreixement.

Ossètia del Sud o les diverses dimensions d'un conflicte

El passat 7 d'agost l'exèrcit georgià ocupà militarment la petita república autònoma d'Ossètia del Sud, independent de fet des del 1992 quan bona part de la població osseta aprovà en referèndum la seua separació de Geòrgia.

Arran de les maniobres militars georgianes, que han semblat esfumar-se de la cobertura mediàtica del conflicte, el Caucas ha tornat a situar-se en el primer pla de l'actualitat informativa. Alhora, s'han tornat a emprar els espantalls propagandístics de la guerra freda per explicar un conflicte que, de ben

segur, significarà un punt d'inflexió, no únicament a nivell regional sinó, i sobretot, en la tensió existent entre l'unipolarisme atlantista, encapçalat pels Estats Units, i les diverses i noves potències regionals, en aquest cas la Federació russa, a l'hora de configurar un nou ordre de relacions internacionals.

Soldat georgià durant el conflicte // FOTO: Wikipèdia

Mapa de Geòrgia i d'Ossètia del Sud // FOTO: Wikipèdia

MANEL LOPEZ I ESTEVE LLEIDA

L'aparició en escena de les petites repúbliques autònomes d'Ossètia del Sud i Abjasia, sense reconeixement internacional, semblen haver fet bones les paraules de Vladimir Putin quan considerà que la independència de Kosovo tindria conseqüències en els conflictes nacionals existents a la regió del Caucas.

El més sorprenent, però, del recent conflicte a quatre bandes entre ossets i georgians, d'una banda, i atlantistes i russos, de l'altra, ha estat que les hostilitats que han obert de bat a bat la confrontació han estat iniciades pel president georgià Mikheil Saakashvili; i aquest fet, que ha estat deixat en un segon pla, és prou simptomàtic de les diverses dimensions que conté el recent conflicte a la regió del Caucas.

D'aquesta manera, el que ha estat en joc en el recent conflicte a Ossètia del Sud, tancat en fals, era el futur d'una part d'una petita nació caucàsica, que no té cap altra solució estable que l'aplicació del dret d'autodeterminació, el domini geopolític i militar de la regió que engloba el Caucas, el Mar Negre i el Mar Caspi, és a dir el control dels recursos energètics i les xarxes de distribució d'aquests, i, en última instància, el manteniment d'un escenari internacional marcat per la preponderància de la OTAN i els Estats Units, qüestió, aquesta última, que sembla haver-se esquarterat considerablement amb el fracàs de l'operació d'Ossètia.

L'estatus polític d'Ossètia del Sud

Com hem apuntat, el 1992 Ossètia del Sud proclamà la seua independència de Geòrgia després de veure abolida la seua autonomia i del creixent conflicte amb l'executiu nacionalista georgià de Zviad Gamsakhurdia. Fins la caiguda de la Unió Soviètica, Ossètia del Sud havia estat reconeguda com a districte autònom dins la República Socialista de Geòrgia, tot i que ja el 1989 l'executiu georgià suprimí l'autonomia d'Ossètia davant la decisió de les autoritats sud-ossetes d'unir-se a la República d'Ossètia del Nord. La majoria de les 600.000 persones que conformen la nació osseta viuen a la República d'Ossètia del Nord-Alània, la referència a Alània es deu a que els ossets es consideren descendents dels antics pobles alans que s'escamparen arreu d'Europa, i han mantingut la seua llengua d'origen indoeuropeu, utilitzant l'alfabet ciríl·lic, tot i que, sobretot en el cas d'Ossètia del Sud, la llengua més parlada actualment és el rus.

El 2006 un nou referèndum ratificà la decisió presa el 1992 de separar-se de Geòrgia, un 99% de la població d'Ossètia del Sud votà a favor de la independència, amb un 95% de participació i el control d'observadors internacionals, tot i que aquests resultats tampoc significaren el reconeixement internacional ni el reconeixement de la mateixa Federació russa, que tot just ara a instàncies del senat i probablement també de la Duma reconeixera tant a Ossètia del

Sud com a Abjasia. Al llarg dels 16 anys que han anat des de la proclamació d'independència d'Ossètia del Sud fins a l'actual conflicte militar, la república sud-osseta ha estat sota la protecció tant d'enviats de pau russos com georgians i certes parts de territori osset s'han mantingut sota control de Tblisi, cal tenir present que a Ossètia existeix un nombre rellevant de població georgiana; per tant, que ha estat el que ha encès la meta de l'ofensiva militar georgiana en aquest context? Cal buscar l'origen d'aquesta tant a Tblisi com a Washington.

Control regional i reforçament atlantista

Tot i els deliris del president georgià afirmant que el que s'estava produint a Geòrgia era una guerra d'occident contra l'expansionisme rus, i el suport mostrat per les repúbliques bàltiques i els governs d'Ucraïna i Polònia a l'executiu georgià, sembla clar a hores d'ara que sense les prèvies garanties de suport nord-americà difícilment Tblisi hagués iniciat la seua ofensiva militar a Ossètia.

Es tractava, doncs, d'ocupar militarment i amb rapidesa el territori osset, disposar per part de determinats governs de la Unió Europea i, sobretot, dels Estats Units d'una crida a l'alto el foc que ratifiqués la nova situació de fet, prioritzar, utilitzant la situació de crisi, l'entrada de Geòrgia, i també d'Ucraïna, a la OTAN i consolidar un domini polític i militar per part dels Estats Units

del Caucas, Mar Caspi i Mar Negre. L'objectiu final de tota aquesta operació no era cap altre que exercir un major control dels recursos petrolífers i gasífics de la regió, així com de les xarxes de distribució d'hidrocarburs als mercats internacionals, afeblir internacionalment un poder regional com el rus que s'està resituant a escala internacional amb l'aposta del multilateralisme i, de retruc, tenir un major control geopolític del pròxim orient. Tot això reforçant la República de Geòrgia i l'executiu de Saakashvili.

Ara bé, tant Tblisi com els assessors nord-americans i de l'OTAN erraren en calcular quina seria la resposta que es donaria des de Moscou. A Rússia li interessa mantenir cert grau d'instabilitat a la República de Geòrgia més que no pas que es resolgui l'actual conflicte d'Ossètia i Abjasia. D'aquesta manera neutralitza internament una de les torres de guaita dels nord-americans a la regió. La ràpida intervenció militar russa a Ossètia i Geòrgia ha posat sobre la taula, primer, que Moscou no està disposat a tolerar maniobres hostils al seu "pati del darrera" i, en segon lloc, que Rússia pretén jugar com a poder regional un paper de relleu a escala internacional. Rússia realitza el control dels recursos petrolífers i gasífics a la regió d'una manera més subtil, i segurament més eficaç, que no pas els Estats Units, tot just la Federació russa acaba de signar un tractat amb el Turkmenistan per a què Gazprom exploti totes les reser-

ves gasístiques del país durant trenta anys, i sembla que aquest aspecte no ha estat el fonamental a l'hora d'explicar la intervenció russa, en cas contrari l'exèrcit rus hauria arribat fins a Tblisi per a controlar l'oleoducte Baku-Tblisi-Ceilan. A Rússia sembla haver-li sortit bé la jugada, ja que de portes enfora ha mostrat amb total claredat que està disposada a plantar cara a les agressions militars en les seues zones frontereres i, alhora, internament s'ha reforçat el paper de Putin i Medvedev, tot i que aquest darrer aspecte sigui més aviat poc esperançador per al futur de la societat russa.

Caldrà veure, però, quin serà el futur que li espera a Ossètia del Sud, la seua població civil ha estat la que ha patit més les conseqüències del conflicte.

Amb total seguretat, que el futur dels ossets del sud passi pel reconeixement de la seua independència dependrà de si els interessos de la Federació Russa coincideixen conjunturalment amb aquesta voluntat. Si és així, i sembla que les recents manifestacions en aquest sentit del senat i la Duma semblen avalar-ho, faran bé d'aprofitar l'ocasió. Si no, ja saben quina política segueix Rússia amb les reivindicacions independentistes i el dret d'autodeterminació, només cal pensar en Txetxènia. En aquest sentit, ni Rússia ni els Estats Units i els seus aliats difereixen gaire a l'hora de respectar les decisions majoritàries dels pobles a fixar el seu futur.

HISTÒRIA

Tro de bac Va de bo!

Àlvar Lloris TORRENT*

Va de bo cavalier!
Expressió necessària per començar la partida. I és que quan vostè vaja a un trinquet o a un carrer i senta açò, haurà de parar atenció: la partida comença i ja no hi ha marxa enrere. Amb aquesta frase d'origen mil·lenari el marxador fa saber "els cavallers" que la pilota comença a rodar. A partir d'ací rojos contra blaus s'enfronten en un dels duels més antics de la nostra història, sota la mirada del públic impacient per fer les primeres "traveses" (apostes en una partida de pilota valenciana). En definitiva, tot un seguit de ritus i costums que han arribat fins als nostres dies en el mateix format que fa centenars d'anys.

La pilota ha canviat, ha evolucionat cap a la professionalització i l'esportivitat, però aquests canvis no han variat el rerefons i el format d'una partida. Tot i els diferents patrocinadors, l'aparició de la televisió o l'existència de circuits i competicions nacionals, la pilota continua sent allà on es manté ben viva, un fet d'abast social i de manteniment de costums repetitius i inamovibles, horari establert (després d'esmorzar), expressions típiques (va de bo, ferida, dau o travessa) i normes úniques i canviants, com poder jugar dos contra tres.

Tot açò fa que l'espectador mai sàpiga què passarà a la següent partida, es creë un clima d'incertesa i de permissivitat que no es dona a la resta dels moments de les nostres vides. I aquesta oportunitat d'evasió i de manca de control no ha estat ben vista històricament per les autoritats. Una mostra clara va ser la seua prohibició el 1391 pel Consell General de la Ciutat de València, que va tancar tretze trinquets.

D'aquells temps fins a aquestes dates han arribat alguns vestigis d'això. A molts trinquets podreu llegir a l'entrada "Prohibit blasfemar"; i és que com no podia ser d'un altra manera l'església no podia permetre que el poble valencià estiguera pensant en altres afers... De com es juga i a què es juga ja en parlarem.

*Estudiant de Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport

El poblat vell de Cobeira d'Ebre encara mostra com va quedar després de la Batalla de l'Ebre

Joan Sebastià Colomer BARCELONA

Una forta cridòria ens despertà. (...) S'escoltava algun "Gora Euskadi askatuta!". Eren els ferits dels batallons bascos que s'havien traslladat a Catalunya, on continuaven lluitant, (...) acabaven de llegir, en el diari *Euzkadi*, que les tropes republicanes havien passat l'Ebre" (Josep Benet, *Memòries*)
La Batalla de l'Ebre es va desenvolupar entre juliol i novembre del 1938. Fou allora un raig d'esperança en plena desmoralització i el certificat de la derrota (va cremar l'exèrcit de la República amb 8.000 baixes segons Pierre Vilar a *Història d'Espanya*, quasi 15.000 per a Paul Preston a *Franco*, que acreditava 6.500 baixes feixistes).

Fins al 8 de febrer, Barcelona (seu del govern republicà durant la batalla i nucli de la indústria de guerra que quedava) havia sofert 23 bombardejos que havien causat 3.467 morts i la destrucció de 864 cases. Corrien els rumors de capitulació fins tal punt que PCE, PSOE, UGT, CNT i FAI van convocar pel 16 de març una manifestació per la resistència on 100.000 persones (segons Santiago Carrillo a les seves memòries) van recórrer la Diagonal fins al Palau de Pedralbes, residència aleshores del president de la República, Juan Negrín.

Però hi havia algun clau roent per agafar-s'hi: si es produïa la previsible ofensiva alemanya contra els Sudets el sector republicà passaria al bàndol aliat en una guerra europea de pronòstic més favorable. Això atemorí els feixistes, indignats amb l'estratègia alemanya. A més, la reobertura del tràfic a la frontera va aportar esperances, hom havia mobilitzat nous reservistes i fundat noves escoles d'oficials.

La presa de Terol pels feixistes havia endarrerit l'ofensiva per aïllar Catalunya de la zona republicana, d'una banda, i Madrid del mar, de l'altra. Havia però desgastat les forces republicanes en manera tal de facilitar l'ofensiva (200.000 homes avançaven per l'Ebre fins al punt que es troba amb el Segre prop de Lleida). Va començar el 9 de març i el dia següent els feixistes recuperaven Belchite. El comandament creia (no sense fonament, en opinió de Preston) que Franco no veuria més enllà de l'obsessió de Madrid i no en va desplaçar tro-

pes cap al front d'Aragó. Per indignació dels seus generals que creien que es podria prendre fàcilment el Principat, Franco retirà tropes cap al sud per a una ofensiva sobre València. Mentre una columna s'interna pel Maestrat, el 26 de març cau Fraga i el 3 d'abril el general Yagüe ocupa Lleida, un dia abans de la caiguda de Balaguer i Tremp. El 15 d'abril els feixistes arriben a Vinaròs i el Principat queda separat del País Valencià prop del delta de l'Ebre.

Ofensiva republicana

El juny arriben males notícies: el dia 2, duríssim bombardeig sobre Granollers amb centenars de morts; el 13, la caiguda del govern de Blum a l'Estat francès implica el tancament, novament, del tràfic a la frontera. Dos dies després cau Castelló, però l'ofensiva feixista sobre València no dona els resultats esperats. Tot i que el 23 de juliol, València està directament amenaçada amb tropes a 40 quilò-

metres, l'avenç s'atura el 24 de juliol amb l'ofensiva republicana a l'Ebre. El dia següent l'Exèrcit Popular, que havia traslladat 80.000 homes, creua l'Ebre per Mequinensa, Amposta, Flix, Móra la Nova i Mirabet, amb l'entusiasme esmentat, 4.000 presoners de guerra, nombroses desercions i la sorpresa de l'alt comandament de l'exèrcit de Franco, que no creia en la capacitat dels republicans de realitzar una operació així. La immensa majoria dels combatents republicans eren catalans (Benet, *El president Companys, afusellat*) i hi predominaven els elements comunistes, principals defensors de l'estratègia de resistència: dirigia les operacions Juan Modesto, militant comunista andalús format militarment a la URSS, tots els comandants en cap, comandants de cos i de divisió eren comunistes (segons Hugh Thomas a *La guerra civil espanyola*) i la totalitat dels comandaments del XVIII Cos d'Exèrcit pertanyien al PSUC (segons Benet).

L'objectiu era establir un cap de pont a Gandesa, centre d'una important xarxa de carreteres, i intentar restablir la comunicació entre Catalunya i la resta del sector republicà malgrat l'acaparadora superioritat de l'enemic en aviació i artilleria.

A partir d'aquest moment els bombardejos feixistes sobre els ponts estesos per a l'opera-

ció foren constants del matí al vespre. Aviat fou clar que la batalla seria llarga: Franco havia abandonat la iniciativa al País Valencià per concentrar-hi totes les forces i quasi tota l'aviació i l'avenç republicà fou frenat.

L'amenaça alemanya contra els Sudets (zona de Txecoslovàquia de majoria ètnica alemanya que el Reich reivindicava) donava sentit a l'operació en la mesura que l'objectiu fonamental era guanyar temps en espera del suport del Regne Unit i França. Si França i la URSS donaven suport a Txecoslovàquia contra les reivindicacions alemanyes es desencadenaria el conflicte europeu que inclouria la República en el bàndol aliat i forçaria els ajuts esperats. A més, Alemanya va suspendre, a mitjan setembre, l'ajut als feixistes per concentrar-s'hi.

Error d'apreciació i derrota

La URSS fou exclosa de les negociacions. Els "quatre grans" (el Regne Unit, França, Alemanya i Itàlia) acordaren l'evacuació dels Sudets i la seva integració al Reich a canvi de la promesa incompleta de no-agressió. El Pacte de Munic (segons Preston, la sentència de mort de la República) del 29 de setembre va canviar l'estratègia internacional de la URSS. El Regne Unit i França sostenien que evitaven la guerra, però els fets van demostrar l'error d'aquesta apreciació que, a més, donava marge a Alemanya per augmentar la seva escalada militar (en això estan d'acord, a les seves memòries, Carrillo i Churchill, que creia que en aquell moment es podia obtenir una victòria relativament fàcil sobre Alemanya que dos anys més tard seria impossible) i reclutar en un any quasi set milions de soldats austríacs i tres milions i mig dels Sudets. D'aquesta manera pretenien també dirigir l'agressivitat de l'Eix (Alemanya i Itàlia) contra la URSS. Això va conduir la política exterior soviètica a la recerca de la distensió de les relacions amb Alemanya (disminuint el subministrament d'armament i les crides propagandístiques a la defensa de la República) alhora que els feixistes espanyols feien moviments d'aproximació als aliats proment neutralitat.

El 30 d'octubre s'inicia la contraofensiva definitiva, a meitat de novembre Flix, la Fatarella i Ribarroja cauen en mans feixistes i uns dies després les tropes republicanes es repleguen a l'interior del Principat, víctimes de les dificultats de sempre: manca de reserves militars organitzades i gran inferioritat en armament, sobretot aviació, tancs i artilleria.

Imatge de la Batalla de l'Ebre, l'any 1938

La ressenya de la quinzena: Pell de pruna

Calent com l'estiu

Pau Tobar VALÈNCIA

Passar l'agost a la gran ciutat és tota una experiència. Amb un ponent imperatiu i sufocant, i amb més de 30° C de mitjana, a determinades hores resulta un suplici eixir al carrer. Per això és recomanable saber administrar el lleure correctament, i de vegades un llibre pot resultar bona companyia. Aquest és el cas de la novel·la que ens ocupa: *Pell de Pruna*.

Pell de Pruna obtingué en 2007 el Premi de Literatura Eròtica la Vall d'Albaida. Amb ella Joan Olivares assoleix novament un guardó que ja s'embutxacara el 1997 amb *Dies de Verema*, una història ambientada en el món rural dels anys 30. A *Pell de Pruna*, l'escriptor d'Otos ens narra les peripecies sexuals de Silveri, un jove professor de naturals que viu i treballa a les comarques centrals del País Valencià. Amb una gran capacitat per seduir i ser seduït Silveri viurà en poc temps una agitada sexualitat que el durà a situacions embolicades i divertides.

Es tracta d'una composició explícita i estimulante que descriu amb fortes dosis de realisme i sense massa subtileses el festival

Fitxa tècnica

Títol: *Pell de pruna*
Autor: Joan Olivares
Editorial: Bromera (Alzira, la Ribera Alta)
Any: 2008
Nombre de pàgines: 144

de la carn. *Pell de Pruna* és luxúria sense artificis ni prejudicis.

Tot i que reconec que no sóc cap expert en l'erotisme novel·lat, no seria honest si no ressenyara que potser algunes converses o situacions sorgides al llarg del llibre resulten una mica forçades o inversemblants. Així i tot, es tracta de detalls sense massa rellevància, perquè en la meua opinió allò important és el sabor de boca que t'ha deixat el llibre una vegada el tanques, i aquest ha sigut dolç i àcid, bellidor com una bona bresquilla.

El conjunt s'enriqueix amb les il·lustracions de Jordi Albinyana. El polifacètic i jove artista de l'Olleria ha sabut captar a la perfecció cada escena descrita per Olivares i no seria just obviar aquesta connexió que en ocasions esdevé veritablement vibrant.

Pell de Pruna és una peça que fa pujar la temperatura estival, a canvi d'oferir-nos una lectura refrescant. Possiblement se li pugui recriminar que siga massa breu, que aquest torrent se t'acabe així de ràpid, sense compassió. En qualsevol cas, l'obra és del tot recomanable si voleu fer volar la imaginació amb una bona dosi de sensualitat desbordant, descarada i irreverent.

El racó del coc

El bullit: l'austeritat feta exquisitesa

Roger Sánchez BARCELONA*

Bajoca, carlota i creïlla. Bullit". Així diu un *skit* de 27 segons recollit en el llibre-disc *En/doll*, de Guillelmino i el poeta Josep

Pedrals. És una mostra de música gastronòmica, de la qual podreu degustar un complet receptari-recopilatori, el primer volum del qual apareixerà per la Festa Major de Sants a finals d'agost, i que s'obsequiarà a la clientela més fidel del Terra d'Escudella. I és que els àpats que a diari deglutim tenen la seva banda sonora, cançons que musiquen allò que mengem. Una autèntica delícia pels amants d'ambdues necessitats vitals. Un exemple el trobem en els disc esmentat. Una descripció d'un dels plats més senzills de la nostra cuina, no per això menys gustós. El bullit resulta una manera molt pròpia de menjar les verdures. Just acabades de coure i servides amb un bon raig d'oli. Us resultarà difícil trobar aquesta pràctica a l'Estat espanyol, per exemple, on prefereixen passar els vegetals per la paella i enriquir-los amb un sofregit. Aquesta forma catalana d'endrapar verdura és austera i sòbria, per això una vegada tantes el resultat, valors encara més l'exquisit experimentada en el moment. Alhora és un plat dietèticament irreprouxable i una gustosa forma de "reivindicar el gust directe i espontani dels bons productes frescos, sense salses ni additaments complicats", com sàviament reflexiona el gastrònom Jaume Fàbrega.

Algú té dificultats per saber del que estem parlant? La introducció potser ha deixat fora de joc algun lector o lectora poc coneixedor de la riquesa de la nostra llengua. Per bajoca, entenem principalment la

mongeta tendra, fesolina o tavella. Per creïlla, patata o trumfo. I per carlota, pastanaga, safanòria o carrota (del francès carotte), forma dialectal pirinenca i alhora un exemple més que posa en evidència les ridícules lingüístiques del blaverisme. El mateix que el plat en si. El bullit, un plat "lligat a la memòria més íntima del paladar" en paraules de l'escriptor de la Safor Josep Piera, una de les receptes insígnia de la cuina popular valenciana, és sospitosament semblant a la manera que tenim al Principat de menjar-nos la verdura, fins i tot recorda les amanides eivissenques. Coincidència? Una altra fal·làcia de les hordes pancatalanistes? Potser és que compartim una sèrie de plats o algunes maneres d'elaborar-los, fins i tot algú gosaria dir que compartim gustos i esquemes culinaris. Potser compartim la gastronomia, que no és més que un tret cultural. Potser som un sol poble, a la fi. No ho sé, això ho deixarem pels especialistes. Aquí només parlem de cuina!

El bullit combina un seguit de verdures, bàsicament ceba i patata, que acompanyem amb d'altres depenent de l'estació de l'any. Flo-

ricol (o col-i-flor), bròquil o col a l'hivern, carxofes, faves i pèsols a la primavera, i carabassó, safanòria i bajoca a l'estiu. Preciament és amb aquesta darrera combinació, la que inclou mongeta tendra, quan podem apropar-nos a l'èxtasi gustatiu, segons el meu parer. Contradic viscerament, doncs, l'opinió de Josep Pla, que es queda tant ample dient barrabassades com que és un plat poc nutritiu i d'una monotonia "aclaparadorament insignificant". També el resultat de barrejar aquestes verdures amb llegums reconforta notòriament el paladar. El bròquil o la col amb mongetes seques i oli abundant, per exemple. Sublim. A aquestes mixtures se li pot afegir també maionesa, gotes de llima (llimona) o un raig de vinagre, i com fan més al País Valencià, pebre vermell (pimentó), all picat, fins i tot un ou dur i pebrot escalivat. A Catalunya pot servir-se amb cansalada i amanir-se amb l'oli del fregit. Es tracta d'una fórmula que ha protagonitzat els sopars familiar durant segles, i espero que ho faci uns altres més.

La recepta

Escrivint l'article, per celobert m'ha envaït precisament el perfum que desprenen les tavelles quan bullen amb la patata, la ceba i la pastanaga. Un senyal! Ja sé el que dinaré. I més quan gaudeixo d'un preuat luxe: els fruits de l'hort conreat per la meua mare. Hi afegiré carabassó, que és l'època i, com cada any, hi ha sobreproducció. Amb l'olla a pressió prepararé l'apat és un moment. Ara bé, si voleu coure-ho a la manera tradicional, caldrà anar abocant les verdures pelades i tallades en aigua bullent i de manera gradual, prioritant aquelles que tarden més en fer-se (la pastanaga, la ceba, la mongeta tendra, la patata i el carabassó, per aquest ordre). Per mantenir el seu color, el millor és que l'aigua no deixi de bullir. Quan estiguin fetes, en cap cas passeu-les per aigua freda, ja perden substància. I sobretot: no llenceu el brou, ja que us pot servir per fer una bona sopa.

*Terra d'Escudella
Sants, Països Catalans

Agenda

S'acaba l'agost però encara hi ha unes quantes festes major a l'agenda, algunes de les quals enllacen de ple amb l'inici del curs polític i la primera diada nacional: l'Onze de setembre.

>> Comencem a la Plana Alta, amb les Festes Alternatives als Bous de **Borriol**. Des del divendres 22 fins el 29 d'agost hi ha una programació completa d'actes, entre els quals destaquem els següents: el dimecres 27 hi haurà una volta a peu pel terme que inclourà una marató fotogràfica digital. Després hi haurà un sopar d'agermanament amb altres pobles que organitzen festes alternatives i populars. L'endemà destaca la nit de cantautors, amb el Quartet de corda (Borriol), Toni de l'Hostal (L'Horta) i La Furga (Vila-real). Teniu el programa senecer a www.fab-borriol.org.

>> Una de les festes agermanades amb Borriol és la del **barri de Sants**, a Barcelona. Enguany, la Festa Major Alternativa ha vingut precedida per la negativa de l'Ajuntament a cedir un espai adequat a les necessitats de la programació. Així doncs, enguany la Festa tindrà un especial caràcter reivindicatiu. Destaquem el concert i brindis pels presos que tindrà lloc el dimecres 27; el divendres 29 hi haurà la Jornada de Cultura Popular a plaça de Sants; el dissabte 30 destaquem la ja clàssica Corsa de Carretons i la Mani-Festa-Acció!, que es farà al parc de l'Espanya Industrial. Inclourà correfoc i el concert amb Pirat's Sound Sistema, Ràbia Positiva i Gargamboig. Tota la informació a www.barrisants.org.

>> El divendres 29 comencen les festes majors de **Vilafranca del Penedès**. La programació alternativa d'enguany començarà a les 9 del matí amb un desdijuni popular; a les 19h hi haurà l'obertura de la barraca i a la mitjanit hi haurà festa amb els punxa-discos Follet Tortuga i Bbaba Lavident. L'endemà hi haurà concert a l'Ateneu X amb Alatak i un grup convidat; després festa al CSO el Taller. I pels que encara aguanten, el diumenge 31 més festa...

>> A **Manresa** també estan de festa major. Enguany és la 17 edició de la festa alternativa i el cartell és de qualitat. Destaquem el concert del dijous 28 amb Felu Ventura, At Versaris, Actitud Maria Marta i The Pepper Pots; l'endemà hi trobarem a Etsaiak i Revolta 21. La programació a www.fmamanresa.org.

>> Per últim acudim a la Festa Major alternativa de **Gramenet del Besòs**, els dies 5, 6 i 7 de setembre, a la Glorieta del Parc Europa. El divendres 5 començarà amb un cercavila a les 20h i el pregó; després sopar i concert amb Estakazo i Malayo. El dissabte 6 hi haurà fira d'entitats, xerrades, sopar i més música. I el diumenge, concert amb Vapor Nou Jazz Orquestra (19h) i cloenda amb la Colla Vella de Diables.

>> Dins del marc de la festa major de Gornet del Besòs, **Maulets** ha organitzat una sèrie d'actes per commemorar el seu **20è aniversari**. Destaquem la xerrada del dilluns 8 amb membres fundadors de l'organització (16h), que comptarà amb una actuació musical posterior.

**Del 22 de juliol
al 4 d'agost**

envieu-nos les vostres convocatòries a
AGENDA@LACCENT.CAT

"L'Amadeu diu que sortirà lliure o amb els peus per davant"

Entrevista a Diana Reig (advocada), Roser Iborra (Grup de Suport de Vic) i Josefina Ramon (mare del pres).

Amadeu Casellas (nascut el 1959) fa 22 anys que és a la presó. Aquest militant anarquista compleix diverses condemnes, la majoria per atacs. Els diners que obtenia de les accions armades els donava, sobretot, a treballadors de fàbriques en lluita. És per això que en alguns àmbits el coneixien com el "Robin Hood anarquista".

Des del passat 23 de juny, aquest pres anarquista osonenc està en vaga de fam per exigir que el posin en llibertat. En el moment que L'ACCENT hem entrevistat la seva advocada, la mare i una representant del grup de suport de Vic, l'Amadeu està ingressat a la secció penitenciària de l'hospital de Terrassa.

Les darreres setmanes arreu dels Països Catalans i de l'Estat espanyol s'han convocat diverses mobilitzacions i actes per exigir la llibertat de l'Amadeu Casellas. Per seguir l'actualitat i saber les convocatòries hi ha la següent pàgina web osonenca: paisatgesdelafinestra.blogspot.com.

ENTREVISTA

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Per què fa la vaga l'Amadeu Casellas?

DIANA REIG: El que exigeix l'Amadeu amb la vaga de fam és que el posin en llibertat, i ofereix dues opcions: que li donin en tercer grau penitenciari que refonguin les condemnes que actualment està complint. A ell el 1987 ja li van refondre cinc condemnes que tenia, que es van convertir en una sola de 15 anys de presó; el que demana ara és que facin el mateix amb les que està complint, és una cosa que fan amb tots els presos. Si li refonen les actuals es convertirien en 15 anys. Tot plegat sumaria 30 anys de presó. Si a aquí li restem 8 anys que ha conseguit de beneficis penitenciaris, doncs ens col·loquem als actuals 22 anys que ara compleix. És per això que s'ha posat a fer la vaga de fam.

I tenint en compte això, per què no l'han deixat anar encara?

DIANA REIG: Institucions Penitenciàries posa l'excusa del trencament de condemna, ja que l'ha trencada diverses vegades. Però aquí hi ha una trampa, perquè en realitat li fan pagar per dos aquest delictes: per una banda, entre les condemnes per les quals compleix presó hi ha el trencament de condemna, però alhora diuen que trencar la condemna li resta beneficis penitenciaris. És una doble condemna per un únic delictes.

La petició de llibertat, en quin punt es troba a nivell legal?

ROSER IBORRA: Nosaltres vam presentar-ho a la jutgessa de Vic que corresponia, però es va mostrar molt dura i va denegar la llibertat. No es va cansar de repetir que ella estava sotmesa a "l'imperi de la llei". Ara hem apel·lat al Tribunal Provincial de Barcelona. Però nosaltres sabem que la raó per la qual el mantenen empresonat no és legal sinó política. Ho fan per castigar-lo ja que ha estat un pres molt reivindicatiu.

En quines reivindicacions ha participat?

DIANA REIG: Ell ha participat en moltes campanyes al llarg de tots els anys que ha estat a la presó, i ha fet diverses vagues de fam. Recentment ha participat en la campanya contra els presos FIES i per l'excarceració dels presos malalts.

Com està a nivell de salut física?

DIANA REIG: Ha perdut 30 quilos en aquests 65 dies, i ara només en pesa 63, està molt esquelètic. I ara estem preocupades perquè si deixa de prendre la glucosa pot ser molt negatiu per la seva salut.

MARE: Estic espantada perquè no sé què passarà, tinc por que li quedin

FOTO: Oriol Clavella

seqüeles... Ja comença a fallar-li la vista, i no s'aixeca del llit. No vol que jo vagi més a visitar-lo perquè no vegi com està. Els d'Institucions Penitenciaris tenen la compassió als peus. L'última vegada que hi vaig anar només em van deixar estar amb ell 15 minuts. Moltes vegades em mossego la llengua perquè no vull dir coses que li puguin portar problemes.

DIANA REIG: Cada vegada que hi anem ens posen traves, cada dia ens posen normes noves.

ROSER IBORRA: Des que l'han traslladat a l'hospital només deixen entrar la mare, l'advocada i dues persones més. A molts que ho hem demanat no ens deixen entrar-hi. Jo he fet la sol·licitud quatre vegades per visitar-lo a l'hospital, i el mateix Amadeu també ho ha demanat, però cada cop

que demanem què passa ens diuen que no tenen constància de la petició i ho hem de tornar a demanar.

I pel que fa al seu estat d'ànim, com l'heu trobat?

DIANA REIG: Ell està molt animat, té moltes esperances, i això ens fa tenir esperances a tots. La veritat és que està gairebé esquelètic, però quan parles amb ells veus que encara està animat, i fins i tot t'anima a tu. Està convençut del que fa. Ja va començar una primera vaga de fam el mes d'abril, però la va deixar perquè el responsable de la presó li va dir que ho resolldria; però no va complir-ho i l'Amadeu va veure que li havien venut fum, que li havien pres el pèl. Ara diu que sortirà per les seves pròpies cames o amb els peus per davant. La vaga és fins a les últimes conseqüències.

LA REMATADA

Jona

XAVI SARRIÀ VALÈNCIA

El 'Forat de la vergonya' és un solar de 5.000 metres quadrats originat per l'expropiació i destrucció, l'any 1.999, d'una illa d'edificis del barri Sant Pere de Barcelona. En un primer moment, l'Ajuntament hi va preveure una zona verda però després s'hi va repensar i hi va projectar un aparcament per a l'anomenat "turisme cultural" que inunda ciutat vella. El projecte, però, és va estancar i el solar fou asfaltat i abandonat fins que l'any 2006 els veïns encaixonats i assetjats per la degradació del centre històric de la ciutat, passaren a l'acció.

Després de diverses assemblees públiques, entitats com l'Associació de Veïns en Defensa de la Barcelona Vella, l'Associació de Veïns del Casc Antic, el Fòrum Veïnal de La Ribera i el Col·lectiu de Veïns del Forat de la Vergonya entre altres, decidiren combatre la manca de zones verdes construint un parc al descampat. Amb les seves pròpies mans, plantaren arbres fruiters, instal·laren bancs i mobiliari de joc infantil i delimitaren zones de esportives. Però l'Ajuntament no podia tolerar aquesta iniciativa autogestionada i decidí contraatacar: amb l'excusa d'uns prospecció arqueològica, derruï el parc en una jornada on les excavadores vingueren precedides per agents antiavalots. Diverses manifestacions tractaren d'impedir l'avanç de les màquines. Però foren dissoltes a cops de porra. El 'Forat de la Vergonya' fou destruït i amb ell, un símbol de la iniciativa veïnal a Barcelona.

Dies més tard els fets es traslladen a l'Eixample. A la porta de sa casa, el Jona, un jove implicat en els moviments veïnals i socials del barri de Sagrada Família, fou detingut per agents encaputxats acusat de provocar desordres públics i participar en una manifestació il·legal. I ara, dos anys després, el Ministeri Fiscal li demana 8 anys de presó i 3.000 euros de multa per aquelles acusacions. Increïble però cert: 8 anys de presó per manifestar-se a favor d'un parc!

La plataforma per l'absolució d'en Jona, que també és membre de l'Assemblea de Joves de l'Eixample Nord, ja ha fet públic un comunicat on nega la participació dels joves en cap allardell. Al mateix temps, alerta contra la criminalització del dret a manifestar-se. Un dret que cada vegada molesta més a casa nostra. I si no que els ho pregunten als dos menors veïns d'El Morell (Tarragonès) que van haver de declarar a l'Audiència Nacional de Madrid pel simple fet de penjar cartells d'una concentració antimonarquica. Quina vergonya.

LA UNITAT A LES AULES
DELS PAÏSOS CATALANS
www.sepc.cat

Terra d'escudella
NOVA CARTA DE NIT
CUINA CATALANA - WWW.TDK.CAT
C/PREMIA, 20 SANTES - BCN - 93 422 16 13

café bar
entrepans, tapes i sopsars
carevolta.org
santa teresa, 10 valència
96 392 20 88

menú del dia i de nit
entrepans i tapes
entrepans i tapes
begudes de la terra
sopes de bar
esmorzars i berenars
dinars i sopsars per a grups
obert
Dil. a Dj. de 9 a 24h.
Dv. de 8 a 1h.
Dss. de 12 a 1h.
Dg. de 18 a 24h.
si voleu rebre l'agenda
d'activitats: itaca@xna.com
Pallars 230, Poble Nou 08005,
Barcelona. Pàgina Catalana
Tel. 93 300 88 55

CvFE LISBOA
dr. collados